התכלת פרק רביעי מנחות נב.

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

הי מינייהו [ד] **אחריתי.** תיו נגמר כתמרוקה שנמסמן עליה [ה] דשמע הדר ביה מהידך משום דקיי"ל (עירובין דף מו:) ר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה: **קמייפא.** דקתני לר"ש שנאין מן הלשכה [ו]: **דלית כהו כפרה.** מנחת כהן ליתא ליורדים כפרה כגוה מכל פר העלם דכר כפרה לעיכול היא: **קרבני לחמי לאשי.** ריבה הכתוב קרבנות הרבה לכל היו לשון קרבן ניעבו: **לרבות פר העלם** [ז] . דנפקין מכרומת הלשכה כתמיד דכתמיד משמעי ותע"ג ללמד לדעתא דהכי הניחו שקליהם שהרי לא היו יודעים שימוש תפ"מ מרבה להו קרא: **דכרי ר"ש.** וסיון דמקרא ילף עיקר הוא [ח] הך ס) היא (ג) דלתמיהא: **שמיני כחכיתין.** במסכת תמיד (דף לא:): מני (ד) לכהנים ר"ע העסוקים בתמיד בין בנקבי בין בערב זה נכך וזה נכך: **כאפרה דחשוכא.** דבגל עמוקה היא דכתיב המוסר לנוזה מרכי (ישעיה מד): **שביעי.** מקריב הכלת דמנחת נפכי תמיד: **שמיני כיין ר"ג דלא כטלי.** לעולם והא קיימא לן מנחתם ונסכיהם בלילה כי לחם לא הקריבו היום נסכים יקריבום למחר וכגון שלא קדשו כלי ללא נפכלו בלינה ללמד שמין ויתנין לקרב תמיד בלא נסכים: **אלא דאי.** לא הוו נסכים לא דמני ר"ג גבי מנחתין דאי מת כ"ג לא דמני ולעולם אם מת בטלה כל בין העבדים עד שיעמוד כהן אחר: **לאחדוה לקמיה דרבא.** הא דקאמר רבי ירמיה בגבלי טפחאי: **מביטומין אמרי קמייהו.** כשאנו לומדים שום טעם שניהו יפה לומדים לומו השומעין לפני בני אדם ישראל: **מעיכומין.** כי אמרי מילי מעליתא לא אמרי להו קמייהו: **פא גמי.** דאמרן דאיכא בטלה מטיבומין היא דיפה לאמרתי [ט] (דאי לא) דנפקא לי מקרא דכתיב בחכיתין (ויקרא ו) אלא מנחה תמיד מה תמיד אינו בטל אף היא אינה בטלה [י]: **מאי הוי עלה.** כרבא או כרבי ירמיה: **פליגי בה.** בחכיתי כ"ג אלא מת: **מפריש לה שני קמלין על לבונה.** כשהיה מביא עשרון אלא מביאו מביא עמו שני קמלים לבונה ומקריב החמד לחלי עשרון של שחרית והחמד לחלי עשרון של בין הערבים: ולא

באפרה אין מועלין אמר רב אשי שתי תקנות הואי דאורייתא בה מועלין באפרה אין מועלין בין דחזו דקא מזלזלי בה וקא עבדי מינה למכתן גזרו ביה מעילה כין דחזו דקא פרשי מספק הזאות אוקמוה אדאורייתא: ת"ר [יא] פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים בתחילה מגבין להן דברי ר' יהודה ר"ש אומר מתרומת הלשכה הן באין והתניא איפכא [יב] הי מינייהו [יג] אחריתא אמרוה רבנן קמיה דרב אשי לימא קמייתא אחריתא דשמעינן ליה לר"ש דחייש לפשיעה אמר להו רב אשי אפי' תימא בתרייתא אחריתא כי קא חייש ר"ש לפשיעה במילתא דלית בהו כפרה בגווה לא חייש ר"ש לפשיעה מאי הוי עלה א"ל רבה זוטי לרב אשי ת"ש דתניא [יד] את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו לרבות פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים שבאין מתרומת הלשכה דברי ר"ש: ושלימה היתה קריבה וכו': א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן שלימה שחרית ושלימה בין הערבים או דילמא שלימה שחרית ובטילה בין הערבים אמר רבא ת"ש [טו] שמיני בחביתים ואם איתא דבטילה בין הערבים הא זמנין דלא משכח ליה שמיני בחביתים ה"ד דמת כ"ג ולא מינו אחר תחתיו אמרוה רבנן קמיה דרבי ירמיה אמר [טז] בבלאי טפשאי משום דיתבו באתרא דחשוכא אמרי שמעתתא דמחשכן אלא דקתני [יז] שביעי בסלת תשיעי ביין ה"נ דלא בטלי [יח] מנחתם ונסכיהם [יט] בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו למחר אלא [כ] דאי לא קתני ה"נ דאי לא קתני אהדדוה קמיה דרבא אמר מבישותין אמרי קמייהו מטיבותין לא אמרי קמייהו [כא] (ט) והדר אמר רבא הני נמי טיבותין היא [כב] אמר קרא [כג] סלת מנחה תמיד הרי היא לך במנחת [כד] תמידין מאי הוי עלה אמר ר"נ בר יצחק ת"ש דתניא שלימה [כה] שחרית ושלימה בין הערבים א"ר יוחנן פליגי בה אבא [כו] יוסי בן דוסתאי ורבנן אבא יוסי בן דוסתאי אומר מפריש לה שני קמצים של לבונה קומץ שחרית וקומץ בין הערבים [כז] אמרי מפריש לה קומץ אחד חצי קומץ שחרית וחצי קומץ בין הערבים במאי קמיפלגי אבא יוסי בן דוסתאי סבר לא אשכחן חצי קומץ דקריב ורבנן סברי לא אשכחן עשרון דבעי שני קמצים בעי רבי יוחנן כהן גדול שמח ולא מינו אחר תחתיו לרבנן

ואין מועלין באפרה. תימה מיפוק ליה דאפר הקדש מותר כדאמר בסוף תמורה (דף לב.), ולמאן דמוקי [ו] הא דתניא לקמן בנפלה דליקה מפליגה דלא הוי לימים דלמעול ניחא דלא לגמאן דמוקי לה בתמורת הדשן [המזבח] וכפ' כל שעה (פסחים דף כו:) קשיא ר"י דשמעי הכא דכל מלוותה לעריפה עומד ועוד נראה דטעמא דהתם משום דאין לך דבר שנעשית מלוותו ומועלין בו אבל הכא שמעי לה מיתעביד:

דקא עבדי לשבתן. רב אשי לטעמיה דאמר בפסחים (דף כא.) דאפר מקלה מותר להניח על מכתו משום דמכתו מוכחת עליו: **גזרו** ביה מעילה. משמע הכא דאיכא מעילה מדרבנן ור"ע דאמרינן פרק הזורק (יומא דף נט. וסוכה דף כח:) ופרק ולד תטמת (תמורה ל' ע"ב: ושם:) מועלין בדמים דכרי ר"מ ור"ש וחכ"א אין מועלין ועד כאן לא פליגי אלא דרבנן אבל דאורייתא אין מועלין ואית דגרסי פרק ולד תטמת מ"ט דמ"ד אין מועלין ומיכום הוא אלא ה"ג אע"ג דלאולויי אין מועלין מדאורייתא ואפ"ה אמר מר ר"ם מומר הדם קל במחלוקת (דף לב:) בעי מקדיש לשמטה עד שתיפדה הניח מעות אצל מוכן ועלו ופרץ ומי דרבנן מי איכא מעילה דרבנן וי"ל דאין לאיכא מעילה דאורייתא לא שייך לתקן מעילה אחר דרבנן ומיהו תימה דרים מעילה (דף ג.) תנן קדשי קדשים שנתטן בדמום מועלין בהן דרבנן ומאי איכא בין מעילה לאורייתא למעילה דרבנן דאורייתא מצלם דאורייתא כמה כהנים וזכים בתמיד. והשתיא בחכיתין: באתרא דחשוכא. דבבל עמוקה וחשוכה: ומנין [טז] ומנחתם ונסכיהם בלילה או למחר והשתא בטלו שנים אלא ראי לא קתני שאם לא הביא נסכים היום [מבעו] בלילה או למחר אבל בחר רוב הימים אזיל ורוב ימים באין נפכין עמו הכא נמי דאם מת כהן לא קתני הילכך לאמר שמיני בחביתין. ומהא ליכא למשמע מינה. אהדדוה קמי דרבא הא דקאמר ר' ירמיה בבלאי טפשאי אמר מבישותן כלומר מה שאין אנו מהרצין יפה שיש בו קושיא אומרין לפני בני ארץ ישראל כרי שילעיגו עליהן. ומטיבותן כלומר ומה שאנו מתרצין יפה אין אומרין לפניהן. הרי היא לך כמנחת תמידין שאינה בטילה לא בשחרית לא

[ד] נראה דלי"ל דלא בעי למימר דקרבני לחמי לאשי כתיב אלא דמשמע ליה דכתיב מנחה ונפכים בלילה אף הכי: [ה] מיניייהו. דאחריתא: [ו] כמנחת חמיד: [ז] מיניייהו דאחריתא: [ח] קמייפא. הדר אמר רבא הא נמי משבחתן: [ט] עליה דרבא הדר: [י] מן הלשכה. נראה באחרונה דשמעינן לר"ש דאמר לעיל משל צבור תהא מנחת כהן שמח ולא מיחסרין שמא

[יא] מיניייהו דאחריתא: [יב] קמייפא. הדר אמר רבא הא נמי משבחתן: [יג] כמנחת חמיד: [יד] מיניייהו דאחריתא: [טו] עליה דרבא הדר: [טז] מן הלשכה. נראה באחרונה דשמעינן לר"ש דאמר לעיל משל צבור תהא מנחת כהן שמח ולא מיחסרין שמא

[יז] נראה דלי"ל דלא בעי למימר דקרבני לחמי לאשי כתיב אלא דמשמע ליה דכתיב מנחה ונפכים בלילה אף הכי: [יח] מנחתם ונסכיהם בלילה. דמנחת נסכים קריבין בלילה, ואי קשיא לך מנחת נסכים דקריבין בלילה, דמנחת נסכים קריבין ביום דכתיב (במדבר כח) את לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו: [יט] בלילה. דכתיב (שם) ביום השמיני עצרת תהיה לכם וגו' ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם:

בדברי בט יח

ג. זה קרבן אהרן ובניו ביום אשר יקריבו ליי ביום המשחה אתו עשירית האפה סלת מנחה תמיד מחציתה בבקר ומחציתה בערב:

ויקרא ו יג

הגהות הב"ח

(ה) גם' הדר אמר רבה הא נמי: (ו) שם ד"ה דמר ר"ש ופיו דמקרא ילף עיקר הוא הך היא ראחריתא דלתמיהא היא ע"ג ע"ב וסם ס"ל לר' יהודה ומ"ל ר"ש ור"ע: (ז) ד"ה דמר ר"ש ופיו דמקרא ילף עיקר הוא הך היא ראחריתא דלתמיהא היא ע"ג ע"ב וסם ס"ל לר' יהודה ומ"ל ר"ש ור"ע: (ח) ד"ה אמרי וכו' מני ליי"ג בהגהת העטרת:

מוסף רש"י

פר העלם דבר של ציבור. כגון שהורו ב"ד נעבודת כוכבים ועבדו ציבור על פיהם ולימו שנעשו יחוקר כהם ונראין מעות בדי ליקח פר ושעירי עבודת כוכבים של ציבור. בתחילה מגבין להן. בנזקין ניזקי מכל אחד ואחד פרועה וקונין מהן: הי מיניייהו אחריתא. אינו מהמשמיות שנאת בתחילה דמתניתין שלח מתנלא דמר יחמר, דכל מד ואת דבר מבישותיה קמייפא ניקנו בישותיה התכריה יתרייתא עיקר להדוד כהי מקמייתא (ובמות פד:). באתרא דחשוכא. דבבל שהיו מלויה (יחזקאל יב:). כבל עמוקה (משלי כה:). אמרי שמעתתא דמחשכן. כאלו יודעין טעמו של דבר סודין מלמד שהם שנוי בסלת. שלאחר הקטרת אברי תמיד מקריבין מנחתו דהיינו סלת תשיעי ביין. שנסכים ביין. כל אלו קרבים עם התמיד לפי מקריבין שלה בלה שלא נתקדשו ונפסלים. שבעי בסלת. כלומר נגוד. דהוה ליה למכתב הם קודמין לנסכי תמיד שה